

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2179/2020
19.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Добриле Страјина, Марине Милановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., власника самосталне радње за извођење грађевинских, хидрограђевинских радова и транспорта „Diss komerc“, Горња Ливоча, чији је пуномоћник Страхиња Миловановић, адвокат из ..., против тужених ББ из села ... и ВВ из села ..., чији је пуномоћник Ирена Станисављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1065/20 од 15.05.2020. године, у седници већа одржаној 19.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1065/20 од 15.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1065/20 од 15.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 469/19 од 18.12.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени исплате нематеријалну штету и то тужени ББ у износу од 107.763, 92 динара, а тужени ВВ у износу од 116.861, 47 динара, све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до коначне исплате у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 342.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1065/20 од 15.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног

касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца да му тужени накнаде штету коју су му причинили као запослени на раду или у вези са радом, а на основу одредбе члана 163. став 1. Закона о раду("Службени гласник РС" бр. 24/05... 75/14). Према образложењу које су нижестепени судови дали за своју одлуку, тужилац предложеним доказима није доказао основаност тужбеног захтева, нити је пре подношења тужбе спровео поступак прописан одредбом члана 163. Закона о раду, због чега је његов тужбени захтев неоснован. Имајући у виду наведено, предметно питање права на накнаду штете је питање конкретног спора, дакле, не ради се о правном питању од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 07.08.2007. године, а побијени део правноснажне пресуде у односу на сваког туженог понаособ очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић